

«Han Dan»

Av Arthur Arntzen

«Hans trauste menneskeskikkelser i frodig, livlig bevegelse ble en fryd for oss alle når de dukket opp.» Det va han Espolin sjøll som kom med disse førr han å være så store ord, og dæm va en varm hyllest tell han Dan. Han Oluf ville øyeblikkelig ha slutta sæ tell dæm, sia han Dan e det einaste menneske i værden som heilt og fuillt har forstått han Oluf. Og som dærførr har klart å førmidle de rabiante inntrøkk både av ho Emma, livet i Rallkattlia - og ikkje minst gje stræk tell et ansikt som ifølge eiarn sjøll e «heilt enestående på den væstlige halvkula på gruinn av sin umåtelige sjarm.»

Og æ, han Arthur, vil aildeles uten forbehold bifaille Espolins karakteristikk av denne mærkelige kunstnarn som faint næring førr sett talent uinder Svolværgeita. «Jeg tror at Lofotfjellene hilser Dagfinn velkommen», la han Espolin tell.

Når æ først i min lille omtale av Dagfinn Bakke nævne han Oluf og ho Emma, ja så e det førr at det nættopp va disse to markante personlighetan i Rallkattlia som førte mæ tell han Dagfinn og tell et samarbeide som no snart har vart igjønna et par små generasjona.

Mett ailler første samvirke med han Dagfinn skjedde næmlig da han i 1964 skuille illustrere ei juleførtælling fra Rallkattlia i «Lofotposten», som vi bægge jobba i, han i Svolvær, æ på Tromsøkontoret. Æ va forresten bare 4 år i «Lofotposten», han Dagfinn i 36 år! Æ blei en parangtes i avisa, han en legende!

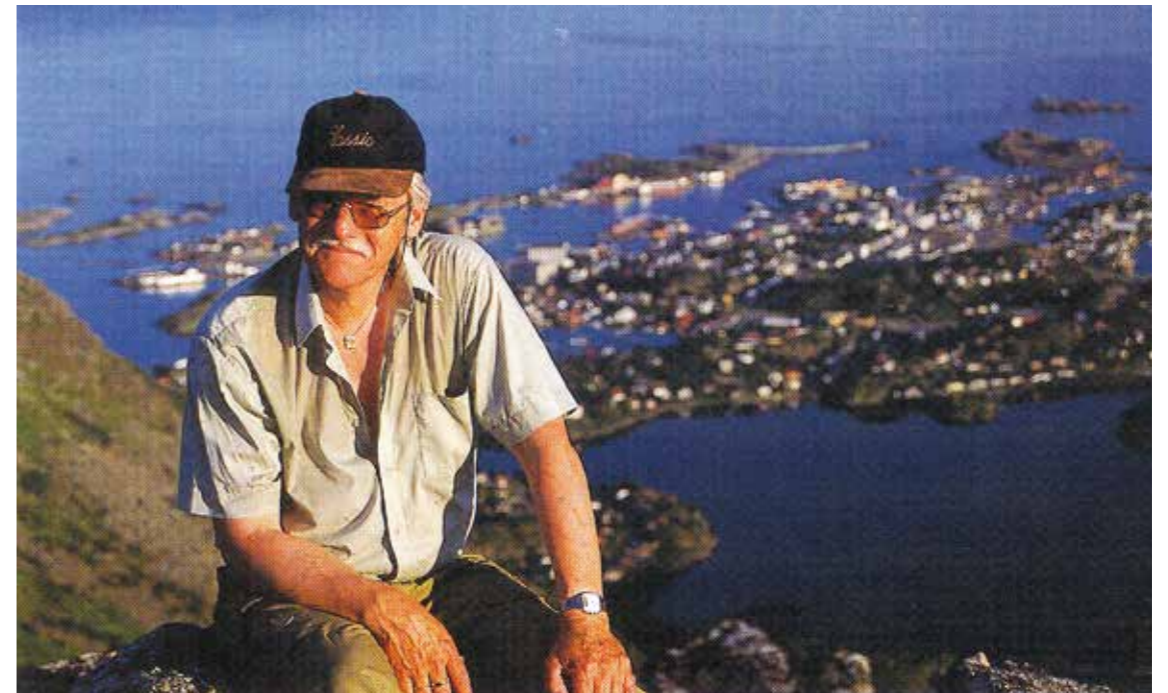
Da han Dagfinn tell «Lofotposten»s julenummer i 1964 skuille tægne han Oluf, hadde han aildri sett han med egne aua. Æ måtte skildre gubben over telefonen tell illustratøren! Resultatet blei så overveldanes, ikkje minst førr hovedpersonen, at han Oluf straks utnævnte herr Bakke, som han konsekvent omtalte han, tell sin faste hofftægner. og i åran som føllte fikk æ stadig høre, - Arthur, se på herr Bakke, det e

kunstnar det Æ måtte overse sarkasmen og si mæ enig. Han e en virkelig kunstnar.

Dagfinn Bakke har med sine tægninge av Oluf, Emma, Lars og resten av det tvilsomme naboskap i Rallkattlia bidratt stærkt tell at dæm blei så påakta så længe. Æ blei ganske fort klar over at å forsøke å skildre kværdagsliv i Rallkattlia i bokform uten Dagfinns medvirkning, ville være umulig. Så når han Espolin snakka om «*menneskeskikkelser i frodig, livlig bevegelse*», ja så vesste æ akkorat ka han meinte. Bare en som kjeinte et sånt folk tell buinns va istand tell å gjængje det så ækte.

«Man skal aildri skue hunden på håran», heite det i et gammelt ordtak. Det e en sainn lærdom som man får freska opp i møte med han Dagfinn. Kem skuille tru at bakom det stillfarne og litt strænge ytre skjule det sæ en humorist av guds store nåde? Æ hadde heildigvis kjeinnskap tell karen igjønna Dans hjørna i «Lofotposten», så da den første tægninga av Oluf & co forelå, va æ ikkje overraska. Æ vesste aillereia da ka han va god førr, mæn siden har han stadig vækk overraska mæ. Dær finnes åpenbart, inga grænse førr den fantasien som husere i kraumen.

Mæn korr har han det fra? Æ vet. Han har det fra den isolerte barndomsbygda si, Kan-

Dagfinn Bakke med Svolvær i bakgrunnen. Foto: Tor Erik Bakke.

stadbotn. Hær i det levende livet møtte han brokker både av en Oluf, ei Emma, en Lars og ræsten av det fargerike bygdegalleriet. Mæn bare en med aille sainsa åpen, en spreisk fantasi og et skapanes talænt va istand tell å snappe opp visdommen, ta den med sæ førr seinarr å ause av den i form av geniale tægninga og ainna stor billedkunst.

Heiller ikkje bøker om vanlig nord-norsk humor og folkelynn ga æ mæ i kast med uten at han Dagfinn hadde sagt ja tell å illustrere. Æ vesste så væll at han Dagfinn også hær ville makte å tægne det ikkje æ klarte å uttrøkke med ord. Han la ailltid en ny dimensjon tell. Det samme når æ skuille igang med teaterstykke om «Den fordømte nordlending». Bare Dagfinns dramatiske og artige tægninge kuinne danne det rætte baktæppe.

Æ førr min del har ailltid hævda at den bæste humorn e tufta på det djupaste alvor. Ergo, bare det menneske som forstå det alvorligste alvor e istand tell å førmidle den største humorn. Han

Dagfinn Bakke e bevis godt nok. Når æ og forfatter Arvid Hanssen skuille skrive vare, skjøre minna fra barndommen våres i boka «Småkarer under frostmåne», va Dagfinn den naturlige illustratør. Ikkje bare hadde han illustrert aille mine bøker, men også bøker av Arvid Hanssen, som forøvrig mener at Dagfinn i dag i særklasse e den fræmste billedkunstnar i Nord-Norge og den mæst allsidige. Æ e enig, førr kern andre kan som han levere kunstværk både med blyant og pænsel dær humorn e like intenst skildra som Alvoret - og omveindt?

Men sånn kunst skapes ikkje uten at man har djup respækt både førr de menneskan og de fjell man skal førtælle om. Det e nættopp denne respækten kombinert med et overdådig talænt som har gjett han Dagfinn Bakke den posisjonen han idag har, ikkje bare hær i Nord-Norge, mæn over heile laindet. Æ lure førræsten på om aille i Vågan virkelig e klar over førr en kunstnar som hoild hus dær i strøket...?

*Syltelake?
Dette er den første tegninga som Dagfinn Bakke laget av Oluf. Den ble laget til Lofotpostens
julenummer 1964.*

*Sol og blå himmel fra mårn til kveld!
Det er nesten ikke til å tro at det er skattefritt.*

(23. mars 1978)

Det står at norske studenter skylder fem milliarder i studiegjeld. Det verste er at det blir antagelig de selv som får bryet med å kreve inn pengene!

(26. oktober 1978)

(NAF skal bygge tre nye glattkjøringsbaner i Nord-Norge). - Men hele Nord-Norge er jo en eneste stor glattkjøringsbane fra oktober til mai.

(4. april 1987)

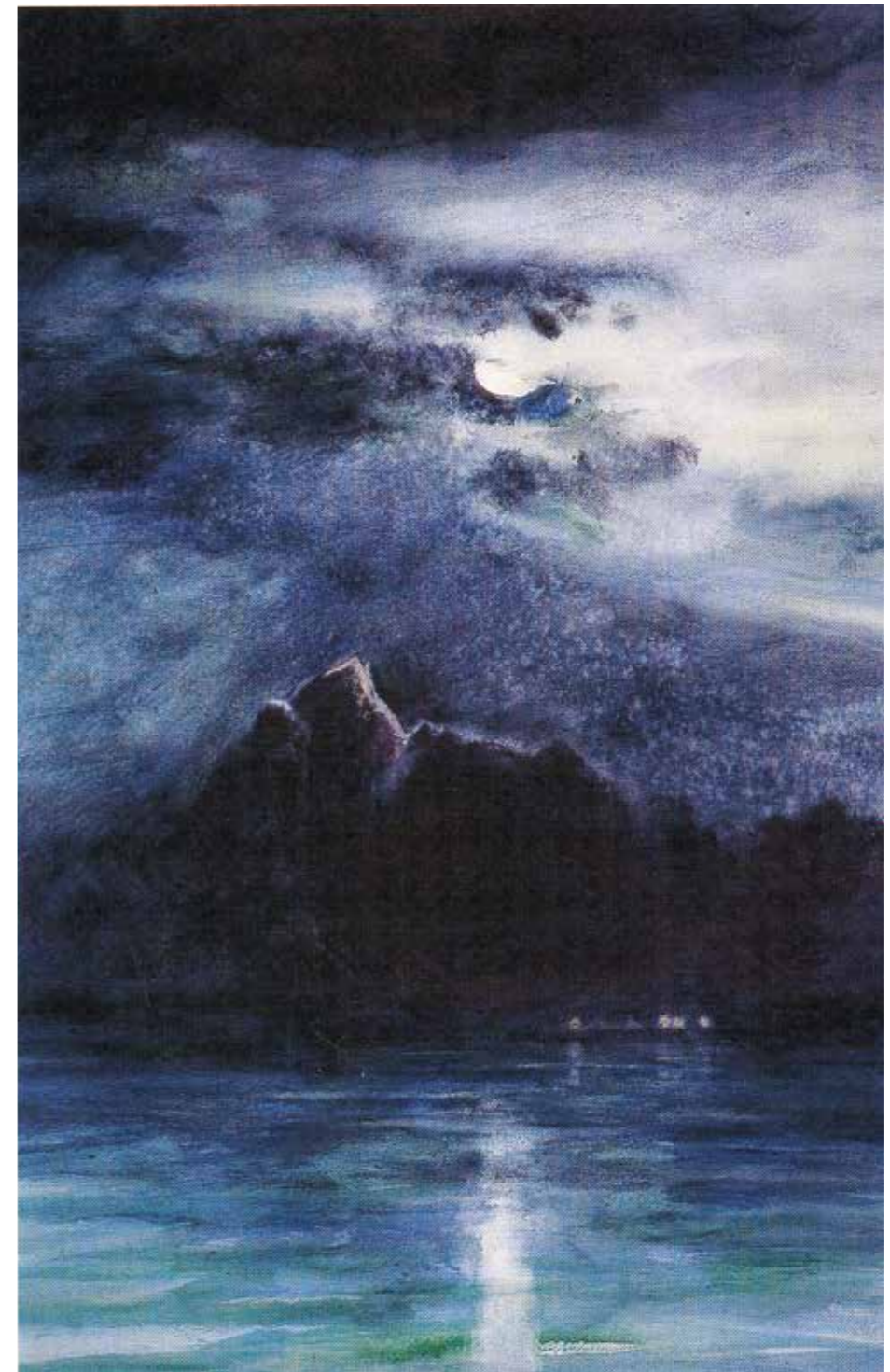
Trollfjordsommer.

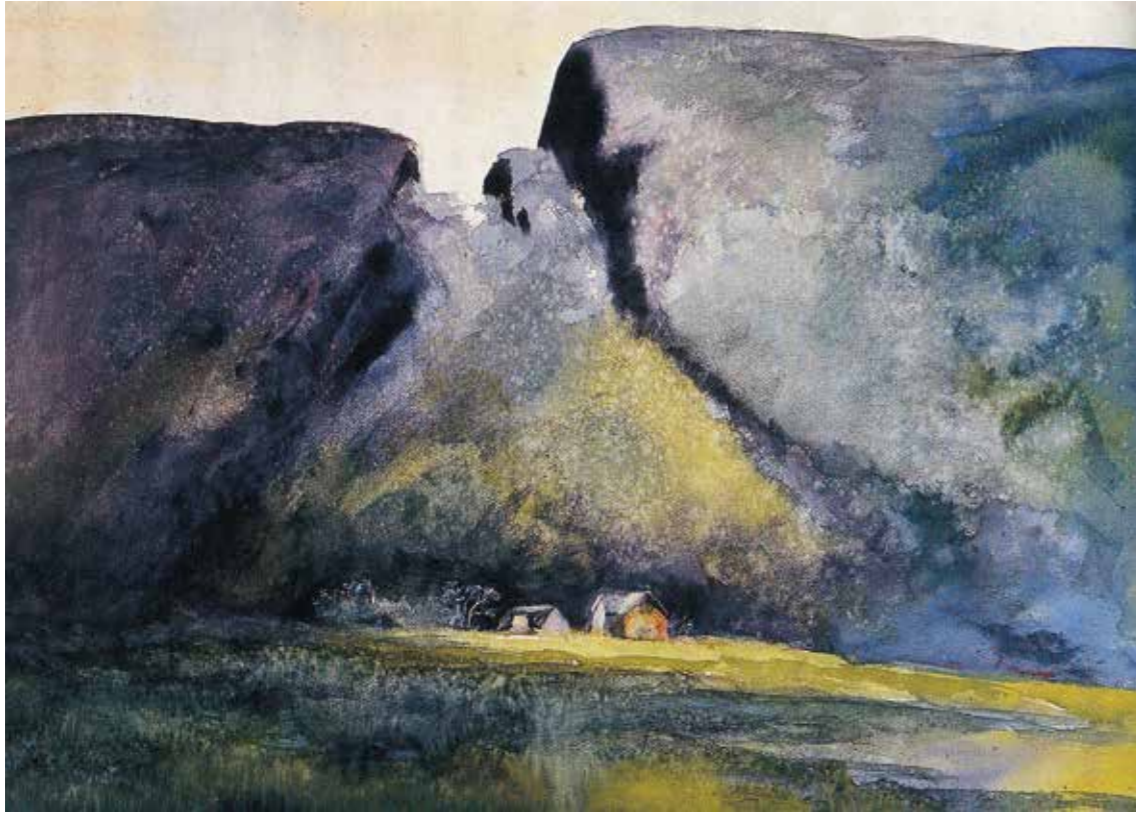
Flukt.

Vågar, fjord og bre. Akvarell på MS "Nord-Norge".

Lofotmåne.

Havlys.